

Kim Loan

Sinh nhật mùa không trăng

Trái tim Ngọc đập loạn xạ. Một cảm giác vừa hồi hộp vừa hạnh phúc dâng trào trong cơ thể. Nhưng ai lại "dễ lún" thế! Ngọc hất tóc nghiêng mặt nói với Đạt:

- Bạn nói gì cỡ Mình chẳng hiểu...

Một cái cười vờ vĩnh đầy tình nghịch, Ngọc quay đi như tìm kiếm một cái gì đó. Hình như Đạt cũng run lảo, tay Đạt len lén nắm lấy tay Ngọc và đặt vào đấy một bông hoa nhỏ nhắn, thơm thơm.

- Hoa kẹo ?- Ngọc ngạc nhiên.

- Hoa kẹo đấy... Ngọc... Hoàng hậu... Đạt...

Đạt lấp lửng câu nói gương mặt trang nghiêm đến khổ sở. Ngọc khẽ rút tay ra, tránh cái nhìn hun hút của Đạt bằng các vân vê bông hoa cho tới sát nhà. Tiếng Đạt nhẹ thoảng bên tai:

- I love you!

Những ngón tay Đạt khẽ vuốt lên mái tóc Ngọc, Ngọc chỉ khẽ khàng được mỗi một câu:

- Bạn hãy nói từ đó bằng tiếng Việt!

Đạt khẽ đặt nhẹ một nụ hôn lên má Ngọc. Ánh trăng trên đầu như

lóc lên một cách tinh quái như thể bắt quả tang họ làm điều gì vụng trộm. Ngọc ngồi yên nghe Đạt thì thầm gì đó. Tâm trí cô như gần gũi, như xa xôi, khi quá khứ, khi tương lai...

Và tự dưng cô cảm thấy buồn vô cớ. Cô yêu rồi ư? Đạt ư? Vì sao? Sao lại chóng vánh đến thế? Đạt giàu và kiêu kỳ, tài hoa tiêu chuẩn mà cô thích. Đạt đa tình - điều này làm cô sợ không phải với riêng Đạt mà với chung tất cả đàn ông. Cô muốn người mình yêu cần nhất là lòng chung thủy. Thế mà cô lại nhận lời yêu Đạt - yêu cả cái nhược điểm "chết người" ấy. Ngọc nhớ Hà Phương có lần cảnh cáo: "Yêu cái loại đó nó đá mình không tiếc đâu. Mày khờ, loại đàn ông chỉ thích chinh phục đàn bà "chân gầy, dáng đẹp" đó chỉ thuộc loại chơi bời cho thỏa sĩ diện thôi". Ngọc không tin lời Hà Phương vì Ngọc yêu Đạt. Ngọc tin chứ. Lẽ nào khi người ta yêu thật lại là khi người ta giả dối? Nhưng điều quan trọng là Ngọc chấp nhận yêu Đạt rồi.

Em đi với người con trai khác

Cỏ úa nhàu lặng lẽ khóc trên tay.

Bức ảnh Cường gửi kèm thư cho Ngọc chỉ vồn vện hai dòng đầy trách cứ đó. Bức thư bỏ trắng. Một thuở "tình thư một bức" đã xa rồi. Ngọc buồn không tả, không hẳn vì luyến tiếc, không hẳn vì xót xa mà vì thương thương, nhớ nhớ một dáng hình tội nghiệp. Cường càng cố tỏ ra người lớn trước Ngọc thì cô càng thấy Cường trẻ con. Cường kém Ngọc hai tuổi nhưng lại "đòi" yêu Ngọc đến cháy lòng. Ngọc càng giảng giải, càng nói cho cường tỉnh ngộ" thì cường lại càng yêu Ngọc như con thiêu thân.

Ngọc hiểu Cường quá xúc nổi khi cho rằng tình yêu chỉ là thế! Với

Ngọc, Cường là một cậu bé đáng thương chỉ biết sống cô đơn trong căn nhà tiện nghi mà thiếu hạnh phúc. Giữa cô và Cường có một hoàn cảnh chung là mẹ bỏ đi lấy chồng khác còn bố thì bỏ đi cờ bạc, rượu chè tối ngày. Cả hai đều thiếu tình thương và dễ tổn thương khi vấp vào cuộc đời. Hai con chim én lẽ ra phải gặp nhau vào mùa xuân mới đúng. Nhưng đấng này Ngọc lại mơ một chân trời khác: ở chân trời ấy có những cánh đồng xanh tươi để "con ngựa hoang" được sống trong thanh bình, êm ả. Bởi tuổi thơ cô đã từng chịu quá nhiều vết đòn roi của cha mẹ. Cô chỉ là kết quả của một lần lầm lỡ mà cả cha và mẹ không muốn. Cô khao khát sự giàu sang, đài các và cô quá sợ cái nghèo, cái khổ. Niềm mơ ước ấy cứ lớn dần theo năm tháng. Cô biết mình đẹp lồi cuồn nên cô không hề bỏ lỡ một cơ hội giao du nào. Cô đã quen với Đạt trong những lần đi khiêu vũ và chịu ơn rất nhiều bởi lòng hào hiệp và những món quà mà cô ước muốn. Cô đã trở thành Hoàng hậu của riêng Đạt. Còn Cường - dù cô biết cô cũng có cảm tình với Cường nhưng Cường khờ quá, Cường phụ thuộc vào gia đình nhiều thế thì làm sao có thể cứu mang, bao bọc được cô?

- Xòe tay ra Đạt cho một cái này!

Ngọc xòe tay ra: Chao! Một đôi hoa tai đẹp tuyệt vời. Ngọc sung sướng gắn lên tai. Đạt giao ước:

- Quà thưởng cho ai đỗ đại học trong năm tới!

Ngọc xịu mặt:

- Thế có nghĩa là...

Đạt nhắc lại:

- Chỉ thưởng cho ai xứng đáng thôi!

- Ngọc hứa...

Nhưng kỳ thi năm ấy thật là đen đủi cho Ngọc, cô trượt cả 2 trường. Còn Đạt lại đỗ cả Kinh tế, cả Xây dựng với điểm số rất cao. Được tin, Ngọc òa khóc như mưa như gió. Còn Đạt hững hờ nhìn cô như giấu cột một đấng thiên thần kiêu kỳ chẳng còn đôi cánh nào để bay lên được nữa. Ngọc đau xót nhìn Đạt van lơn, cầu cứu. Cô linh cảm một tình yêu đẹp để sẽ trôi đi như dòng nước bị người ta xua đuổi.

Nhưng Đạt quay đi và nổ máy, gửi lại cho Ngọc một cái nhìn thương hại.

- Ngọc hiểu cho Đạt và cũng đừng buồn nữa, số phận mà!

"Số phận", cô thấy cổ họng mình khô rát. Khi người ta muốn rũ bỏ, muốn dối trá người ta đều đổ cho số phận hay sao? Sao Đạt không nói trắng ra là bây giờ Đạt không còn yêu Ngọc nữa. Sao Đạt không nói rằng Ngọc đâu có xứng đáng với Đạt: Ngọc trượt đại học còn Đạt sẽ tiếp tục giấc mơ học hành, Ngọc chỉ là bông hoa kẹo ngó gần nhàu nát ngày nào. Bây giờ Ngọc mới thấm thía lời Hà Phương đến thế!

Cường vui sướng khi Ngọc trở về. Cậu ta sợ nơm nớp lo Ngọc sẽ đi xa mãi mãi. Gương mặt Ngọc tái đi, Ngọc không muốn nói cho Cường biết hết mọi chuyện, cô chỉ ậm ừ cho xong, Cường càng hào hứng:

- Công chúa cứ đi học trước còn Cường sẽ cố gắng đỗ đại học năm tới. Cường hứa mà...

- Đừng gọi Ngọc là công chúa nữa, Ngọc chán lắm rồi!

Cường không hiểu gì cả. Nụ cười vẫn tươi rói và cái chất giọng khỏe

khoăn ngân nga một bài tiếng Anh nào đó.

- Gọi là cho vui mà, Ngọc bận tâm làm gì!

Đúng là Cường ngốc. Nếu như một chàng trai tinh ý khác sẽ không nói câu đó. Nó chỉ làm cho người con gái đang bức bối càng bức bối hơn mà thôi. Nhưng Cường thật thà, mà tìm người con trai đến mức thật thà ấy không phải dễ. Ngọc có bức mình thật nhưng Ngọc thấy lòng nhẹ bỗng. Cô chẳng muốn suy nghĩ gì nữa thêm cho mệt. Ở đời người chỉ có điên thì mới tuyệt vọng vì tình. Cô còn quá trẻ, còn quá trẻ và cuộc đời còn tạo nhiều cơ hội cho cô Giọng Cường nịnh nọt:

- Công chúa ăn chè ba màu nhé. Món này công chúa vẫn thích cơ mà?

Ngọc thấy mình vô lý khi giận Cường. Cậu ta chẳng có lỗi gì trong chuyện này cả. Và cô cũng thấy mình bất lịch sự - dù trước Cường cô luôn được bỏ qua những nhược điểm ấy. Mình không được sống khác đến thế. Mình phải là mình.

Ngọc nhớ hôm nay là ngày sinh nhật Đạt. Mọi năm vẫn thế. Cứ vào ngày này trời lặn phẫn mưa. Cái mùa đến lạ. Ngày trước Đạt vẫn tự hào nói Đạt được mùa sinh. Nhưng Ngọc cãi: mùa xấu lắm, chẳng có trăng gì cả. Ừ mà không có trăng nhì! Tại sao? Tại vì mùa quên mất lời thề nguyện. Thế đấy, ánh trăng chốn đi cũng đồng nghĩa với lời thề nguyện không linh ứng. Ngọc mới hiểu rằng mọi toan tính trong tình yêu luôn đi với thất bại.

Hết

Nguồn: suutap

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004

